

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΤΗΣ ΚΑΣΤΙΛΛΗΣ, Η ΚΑΘΟΛΙΚΗ

Τὰ μαρτύρια ποὺ ἐπέβαλε ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις. Τὰ τρομερὰ «ὠνονταφέ». Ὁ Τορκουεμάδας ποὺ ἐκαψέ 10.000 ἀνθρώπους. Μετὰ τοὺς Ἑβραίους, οἱ Μαυριτανοί. Ἡ κελτερία τῆς Γρενάδας. Ἡ βασιλίσα ἐνθεουσιάζει τὸ στρατὸ τῆς καὶ τοὺς ἐχθρούς τῆς. Ἡ παράδοσις τοῦ τελευταίου Ἐμίρη τῶν Μαυριτανῶν. Ἰσάβέλλα καὶ Κολόμβος. Ἡ θεσπυσιτὴ βασιλίσα. Τα δυστυχήματα τῆς Ἐλισάβετ. Ἡ τελευταίος τῆς στιγμῆς, κλπ.

II

Εἶδαμε, στὸ προηγούμενο φύλλο, πὺς ἡ καλὴ βασιλίσα τῆς Ἰσπανίας, Ἰσαβέλλα ἡ Καθολικὴ, ἐγκατέστησε στὴ χώρα τῆς τὴν Ἱερὰ Ἐξέτασι, γιὰ λόγους καθαρῶς θεοσευτικῶς, χωρὶς νὰ φαντάζεται ὅτι ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ θὰ ἀπέθανε μὰ τρομερὴ μάλιστα τῶν ὑπέρκοπων τῆς.

Ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἄρχισε ἀμέσως τὸ ἔργο τῆς μὲ τὴν σύλληψιν χιλιάδων Ἑβραίων καὶ ἄλλων ὑπόπτων ἐπὶ ἀπιστίᾳ, τοὺς ὁποίους οἱ κατάσκοποι τῆς τῆς ὑπεδείκνυαν. Οἱ συλληπόμενοι φυλακίζονταν στὴν ἀρχὴ σὲ ὑπόγειους καὶ σκοτεινὲς φυλάκες, τελειῶς ἀπομονωμένοι ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ μποροῦν ν' ἀνταλλάσσουν λέξι μὲ κανένα καὶ χωρὶς νὰ ξέρουν καν γιὰτὶ κατηγοροῦνται!

Ἐπειδὴ ἀπὸ πολλοὺς μῆνες, πολλὰς φορές καὶ χρόνια προφυλακισοῦσιν, γινόταν τέλος ἡ δίωξις, ἐκτός ἀν ἐντομεταξὺ ὁ προφυλακισμένος εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὶς κακουχίας. Τότε μόνο ὁ δυστυχισμένος ὑπόδικος μάθαινε γιὰ ποῦ ἐγλύπηται τὸν κατηγοροῦσαν. Μὰ ἡ κατηγορία τοῦ ἀπευθύνονταν μὲ τέτοιο τρόπο, μὲ τέτοιο μέτρομα τῶν γεγονότων καὶ τῶν χρονολογιῶν, ὥστε αὐτὸς τὰ ἔχανε κ' ἐφεπτε σὲ ἀντιφάσεις. Μολὶς δὲ ὁ δικαστὴς σχημάτιζε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν ἀλήθεια τῶν λεγομένων τοῦ ὑποδίκου, ἀμέσως διέτασσε νὰ τὸν βασανίσουν γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ. Τότε οἱ δῆμοι ἔδεναν στὰ πόδια τοῦ διὰ μεγάλα βαριά ἀπὸ μολύβι, τὸν ἔδεναν κ' ἀπὸ τὰ χεῖρα ἀπὸ τὴν μὴ ἀκρὴ ἑνὸς σχοινιοῦ, ποὺ ἦταν περασμένο σὲ μιὰ τροχαλία, κ' εἶτα ἄρχιζαν νὰ τὸν ἀνεδοκατεβάσουν στὸ κενο. Ἐπειδὴ ἀπὸ μερικὰ ἀνεδοκατεβάσματα, τὸ δέμα τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χερῶν ξεσκίζονταν, ἐνὸς ὁ βασανιζόμενος ἐνοιῶθε τρομεροὺς πόνοὺς καὶ ἀγωνία. Ἐτοί, σχεδὸν πάντοτε, ἀναγκάζονταν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἦταν πραγματικὰ ἔνοχος, ἔτσι κ' ἂν ἦταν ἄθωος. Τότε οἱ Ἱεροεξετασταὶ τὸν καταδικάζαν ὡς ἀθετικὸν, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη διαδικασίαν. Ἐλάχιστες ἀδωώσεις ἔβγιναν ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Ἐξέτασι, κατὰ τοὺς αἰῶνας τῆς τρομερᾶς ὀρθώσεως τῆς.

Μετὰ τὴν καταδίωξι, ἐπακουσθοῦσε ἡ ἐπέλευσις τῆς πικρῆς, τὸ ὠνονταφέ. Ἡ πόστις τῆς φυλακῆς ἀνοίγαν καὶ οἱ Ἱεροεξετασταί, μὲ τὰ μαῦρα τοὺς λάβωρα ἀνατεταμένα, ἔβγιναν ψάλλοντες θεοσευτικῶς ἕμνον. Πίσω τοὺς βάδιζαν οἱ κατάδικοι, ντυμένοι μὲ παρὰ ξένα κοστούμια κ' ἔχοντας στὸ κεφάλι τοὺς μὴ πανήρην τῆς, ἐπάνω τῆς ὁποία ἦταν ζωγραφισμένα διάφορα δαμόνια. Στὸ προαίτιο τῆς φυλακῆς, πᾶσαι, ἀλειμμένοι μὲ πίσσα, ἦσαν ἐτοιμοί, ἀπάνω στοὺς ὁποίους ἔδεναν τοὺς καταδίκους καὶ τοὺς ἔκωγαν ζωντανούς.

Τὸ 1489, στὸ πρῶτο μεγάλῳ ὠνονταφέ τῆς Σεβίλλης, κάρηκαν 281 ἀνήρωται. καθ' ὅλο δὲ τὸ διάστημα ποὺ ὁ φανατικὸς Τορκουεμάδας διετέλεσε μέγας Ἱεροεξεταστής, ἐκάρηκαν ἐν ὄλῳ 10.220.

Ἀφοῦ ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις ἔξεκανε εἶτα τοὺς Ἑβραίους, στράφηκε ἐναντίον τῶν Μαυριτανῶν, τοὺς ὁποίους ἔξεκανε ἡ ἔκανε χριστιανούς μὲ τὸν ἴδιο τρομερὸν τρόπο. Μὰ, σιγὰ-σιγὰ, ἄρχισε νὰ γίνεται ὄργανο τῶν βασιλέων καὶ τῶν κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὶς ἐκδικήσεις καὶ τὰ πάθη τῶν. Μερικοὶ Πάπα, ὁστόσο, ἐξηγήθησαν ἐναντίον τῆς, ἀλλὰ ἡ διαμαρτυρία τὸν πῆγαν χαμένες, γιὰτὶ ὁ λαὸς παρακολούθησε μ' ἐκχαρίστησι τὰ ὠνονταφέ καὶ τὰ θεοροῦσε ὡς ἀναπόσπαστα ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ κράτους. Ὅσο περισσότερο μαρτύρια ἐπέβαλλον οἱ βασιλεῖς στὸν ἄπιστον, τόσο περισσότερο εἰσεβίς ἔθεωροντο. Ἐτοί κ' ἡ Ἰσαβέλλα πῆρε τὸ ἐπίθετο τῆς Καθολικῆς.

***

Ἐντομεταξὺ ἡ Ἰσαβέλλα ὀργάνω-

σε μιὰ ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν Μαυριτανῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ εἶχαν ἀναγκαστῆ νὰ ἐκνεώσουν τὴν Ἰσπανία, ποὺ ἄλλοτε τὴν εἶχαν καταχθεῖ ὀλοκλήρη, ζῶσαν τώρα ἀνεξάρτητοι μὲ βασιλεῖα τοὺς τῶν Ἀμποῦ-Ἀμντάλλὰχ, στὰ νότια τῆς χερσονήσου. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων ματρὴ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς καὶ, ἀφοῦ κέρρισε ὅλες τὶς ἄλλες Μαυριτανικὲς πόλεις καὶ φρούρια, ἔφτασε καὶ μὲρὸς στὰ τεῖχη τῆς Γρενάδας, τῆς πρωτεύουσας τῶν Σαροακινῶν, τοῦ ἀσχυροῦ αὐτοῦ ὁδοῦ ὀλοκλήρης τῆς Ἰσπανίας. Ἡ ἄλωσις τῆς ἦταν ὁμοῦ δυσκόλη καὶ ἡ βασιλίσα πῆγε νὰ ἐμφυρῶσῃ τὰ στρατεύματα τῆς, τὰ ὁποῖα ὑπόφεραν τρομερὰ ἀπὸ τὶς κακουχίας τοῦ χειμῶνος μὲ τὴν παρουσία τῆς. Τὰ νερά τῶν πλημμυρῶν ξεχειλίζαν στὸ στρατόπεδο καὶ κατέστρεφαν τὶς προμήθειες. Μὰ ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν ἐκεῖ. Καὶ ὄχι μόνον οἱ Ἰσπανοὶ τὴν εὐταίμαξαν, ἀλλὰ καὶ οἱ Μαυριτανοὶ καθ' ἑαυτοὺς, οἱ ὁποῖοι βλέποντάς τὴν νὰ διευθύνῃ τὶς πολιορκίας, ἔγραψαν στίχους πρὸς τιμὴν τῆς!

Ἡ Ἰσαβέλλα εἶχε ὀραστῆ νὰ μὴν ἀλλάξῃ ρούχα, ἐφόσον δὲν θὰ ἐκνεῖτο ἡ Γρενάδα.

Ὁ μανθῶς τῆς εἶχε φθαρῆ καὶ εἶχε τραπῆ σὲ πολλὰ μέρη, τὸ δὲ χεῖμα τοῦ εἶχε ξεθορώσει κ' εἶχε πάρει μιὰ ἀποχρῶσι γλάνεια καὶ κίτρινοπῆ. Ἀπὸ τότε μάλιστα ἡ ἀπόχρωσις αὐτὴ πῆρε τὸ ὄνομα Ἰσαβέλλα!

Τέλος ἡ Γρενάδα ἀναγκάστηκε νὰ ὁπισθῆ ἀπὸ τὴν πενα. Ὁ ἔμιρῆς τῶν Μαυριτανῶν Ἀμποῦ-Ἀμντάλλὰχ, ἀφοῦ συμφώνησε μὲ τοὺς Ἰσπανοὺς τοὺς ὅρους τῆς παραδόσεως, βγήκε μαζὺ μὲ τὴν ἀκόλουθον τὸν ἀπὸ τὰ φρούρια. Ὅταν ἔφτασε στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Παντοῖα, στάθηκε γιὰ νὰ δῆ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν Γρενάδα, στὴν ὁποία εἶχε βασιλεύσει. Ἀμέσως μιὰ θλίψις ἀπεριγραπτῆ τὸν κατέλαβε καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ πικρὰ. Τότε ἡ μητέρα τὸν γύρισε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε:

— Κάνεισ πολλὸ καλὰ νὰ κλαῖς σὺν γυναίκα, ἀφοῦ δὲν μποροῦσες νὰ ὑπερασπιστῆ τὸ βασιλεῖο σου σὺν ἀνδράς!... Ἀπὸ τότε μάλιστα ἐπαράτησε ἡ σὺν ἡμέρα ὁ ὅλος τοὺς Μαυριτανικοὺς λαούς, ἅμα βλέπον κανένα νὰ στέκεται παρὰ, θλιμμένος, νὰ λένε: «Σκέπτεται τὴ Γρενάδα!»

Στὸ στρατόπεδο τῶν χριστιανῶν, ἡ κατάληξις τῆς πολιορκήσεως— αὐτὴς πόλιος προκάλει μιὰ ἀπεριόγραπτη χαρὰ καὶ ὀλοκλήρους ὁ στρατὸς σὺν ἀτέλειαι Ἰσπανία βάδιε πρὸς τὴ Γρενάδα. Ἐπὶ κεφαλῆς προηγούμενο 700 χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦσαν φυλακισμένοι στὶς φυλάκες τῶν Μαυριτανῶν, ψάλλοντες διαφόρους ἕμνονες καὶ σαλεύοντας τὶς συντριμμένες ἀλυσίδες τῶν. Ἐπειδὴ ἐρχόντουσαν οἱ βασιλεῖς καὶ κατόπιν ὁ στρατὸς. Σήμερον μ' ἕνα θρόνο, λέγεται ἐπὶ μέσα στὴ θρησκευτικὴ πομπή, ἡ Ἰσαβέλλα εἶδε τὸν Χριστόφορο Κολόμβο. Τὸν ἐκάλεσε κοντὰ τῆς, μίσησε μαζὺ τὸν ἴδιον στιγμῆ κ' εἶπειτα πῆγε ν' ἀκούσῃ στὸ ἔξωμ τῆς Ἀλμίρας, ποὺ εἶχε γίνει τώρα ἐκκλησία, τὴν εὐχαριστήριον δεσολογία γιὰ τὴν νίκη.

***

Καὶ πράγματι, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐπὶ, χρονολογοῦνται ἡ πρῶτες συνεννοήσεις τῆς Ἰσαβέλλας μὲ τὸν Κολόμβο γιὰ τὸ μεγάλῳ ἔξερευνητικὸ ταξεῖδι του, τοῦ ὁποῖο ἀποτελέσμα ἦταν ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ δόξα τῆς Ἰσαβέλλας, ὅ ἡ αὐτὴ τὴν περίπτωση, εἶνε διὰ ἐπίστεψι στὸν Κολόμβο.

ἘΜέσα στὴ γενικὴ ἀπιστία—γράφει σὲ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ ὁ Κολόμβος—ὁ Παντοδύναμος εἰδόκησε νὰ φροσῆ τὴν ἐγγενεὴ αὐτὴ βασιλίσα μὲ ἀντήληψιν καὶ ἀποφασιστικότητι. Ἐνὸ ὄλο φοβόντουσαν τὶς δεσπολίες καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ἐπιχειρήσεως, μὴν αὐτὴ εὐδόκησε νὰ ἐπιδοκίμασῃ καὶ νὰ ἐπισηρῆσῃ τὸ σέβειο μου μὲ ὅλη τῆς τὴ δύναμι.

Πράγματι ἡ Ἰσαβέλλα ὑπέροξε θεοπίστησι. Τῆς εἶχε κάνει ἐντύπωση ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ὁ ματωρισμὸς τοῦ Κολόμβου καὶ τὸν ὑποστήριξε μὲ τὴν

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος στὴ φυλακῆ του

ιδέα ότι θα προσηλτίεζε στο Ευαγγέλιο και νέους λαούς. Έτσι, στις 3 Αυγούστου 1492, ή τρεις παραθέλιες του Κολόμβου ξεφηναν από την Πάλο για ν' ανακαλύψουν το νέο κόσμο. Καθ' όλο το διάστημα του ταξιδιού, ο υιός της 'Ισαβέλλας βρισκόταν σ' αυτά και έδωσε, μετά ένα χρόνο, έφτασε ως την Ισπανία ή είδους της επιστροφής του Κολόμβου, παίρνοντας μαζί της το σύζυγό της, έστεισε να τον δεξιωθεί στη Βασιλεύνα.

Όταν ο Κολόμβος θέλησε να γονατίσει μπρός στους βασιλείς του, ή 'Ισαβέλλα τον έμποδισε, και, παίρνοντας τον από το χέρι, τον έδωσε να καθίσει κοντά τους σε μία έδρα, από την οποία άρχισε να τους εξιστοή τις θαυμαστές ανακαλύψεις του...

Η κατάληξη και ο ένδοξισμός των βασιλέων, άμα τον άκουσαν, ύπηξε άπειρά τους... Η ημέρα εκείνη ύπηξε ή έντοξεστέρα ημέρα της ζωής τους...

Μά, από τότε, ή δυστυχία, ή μά μετά την άλλη, άρχισαν να χτυπούν την καλή αυτή βασιλεύνα. Οι άξιοματικοί της και οι ύπάλληλοι της έκαναν φαινοειδείς βανδαλισμούς στις επαρχίες που είχαν άνακτησι από τους Μαριτανούς, τους όποιους αυτή παρακολουθούσε με συντηρή, χωρίς όμως να μποή να επέμβη. Πληθισμοί όλόκληροι, άγανακτισμένοι από την καθοδούση, έπανοστήσαν κατά των βασιλέων και ή επαναστάσεις των κατεστάσαν στις σιμαγές. Τά ίδια πάι και χειρότερα συνέβαιναν στις νέες χώρες που είχε ανακαλύψει ο Κολόμβος.

Μά αν ως όδες ή δυστυχία ή χτυπούσε ως βασιλεύνα, σε λίγο άρχισε να ή χτυπάει και ως μητέρα. Στά 1497, ο υιός της Λόγ Ζουάν πέθανε, και λίγο άργότερα τον ακολουθούσε στον τάφο και ή κόρη της Ινφάντα 'Ισαβέλλα, βασιλεύνα της Πορτογαλίας. Μία άλλη κόρη της, ή 'Ισάδνα, που είχε παντρευτή το Φίλιππο τον Άραιο, τραλάθηκε, και ο έγγονός της διάδοχος τον θρόνον Άραγόνος, Καστίλης και Πορτογαλίας, πέθανε σ' αυτός...

"Υστερ' άσ' όλα αυτά τα πλάγματα της μοίρας, ήταν φυσικό να λησίσ και ή ύγεία της 'Ισαβέλλας. Έτσι, στα 1504, άρρώσθησε βαρεία. Προασθανομένη το τέλος της, έγραψε ή διαθήκη της, διά της όποιας καθοστούσε γενικό κληρονόμο της το σύζυγό της. Έπειτα άρχισε να προμήν το θάνατο με γαλήνη. Την τελευταία στιγμή, πριν πεθάνη, ειπε σε όσους την περιούχιζαν :

— Μην κλαίτε και μη χάνετε τον καιρό σας σε μάτιες προσεχές για την άνάτη της ύγείας μου... Προσευχηθήτε μάλλον για την σωτηρία της ψυχής μου...

Και άμέσως ξεψύχησε. "Υστερ' από λίγες ώρες, ο Πέτρος Μάρτις, ο όποιος είχε παρασταθή στο θάνατο της, έγραψε τον άρειεπισκόπο της Γρενάδας : «Το χέρι μου δέν έχει πείρ τη δύναμη να χαράξη μία γραμμή. Ο κόσμος έζησε το ώραιότερο σποάδι του!»

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΚΑΙ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ

Κεραυνεί που θεραπέυουν παραλότους. Ο κεραυνός που ξεβόλιε τα καπούτια ενός εργάτη. Κεραυνεί που... ξυρίσκει. Τελευταία άποτρίχωσης... Κεραυνεί που ξηλώνουν τα ρούχα. Και κεραυνεί που μεταβάλλουν τέν άνδρωμο σε φουτ-μπάλ. Καταστρεπτικοί κεραυνοί. Τό σχήμα μερικάν κεραυνών, κλπ.

"Έχει κ' ο κεραυνός τις ιδιοτροπίες του. "Άλλοτε φουνεί, κείει, καταστρέφει κ' άλλοτε θεραπέυει άρρώστους... "Άλλοτε... ξυρίζει τα θύματα του κ' άλλοτε παίζει μαζί τους! Νά μερικά άπολύτως εξοικριβομένα γεγονότα :

Στή Γαλλία ζούσε επί 38 όλόκληρα χρόνια μία γυναίκα παραλότη, της όποιος ή άσθένεια έθεωρούε από τους ματρός άθεραπέυτη. "Έξαίμα όμως, σε ήλικία 44 έτών, χτυπήθηκε από κεραυνό, ο όποιος, άντι να την κάρη, την έγιάτρεψε, κ' έτσι ή άρρωστη ξαναόκητρε τις νεκρομένες δυνάμεις της!

Κάποιος άλλος παραλότος, ο όποιος επί 20 χρόνια έκανε ιαματικά λουτρά χωρίς κανένα άποτέλεσμα, χτυπήθηκε μία μέρα έξαφνα από κεραυνό κ' έγινε καλά την ίδια στιγμή!... Κάποιος, έπισως, που έπαχε από παραλότι τον άριστερό χερσί και του άριστερού ποδίου του, μία μέρα χτυπήθηκε έξαφνα από κεραυνό, ένό βρισκόταν μεσα στον κοίτωνα του. "Επί είκοσι λεπτά της ζωής ήταν έντελώς άναίσθητος, όταν όμως συνήλθε, κατώθωσε σιγά-σιγά να κινήση τα παράλυτα μέλη του. "Ένας άλλος πάιν δέν έδολε καθαρά το άριστερό του μάτι και γι' αυτό έγραζόταν δέν δυσκολία. Μία μέρα χτυπήθηκε κ' αυτός από κεραυνό, κ' άμέσως άρχισε να βλέπει πάλι καλά με το χαλασμένο του μάτι παρά με το γερό! Συγχρόνως όμως έχασε την άκοή του!...

"Άλλά ο κεραυνός δέν έχει μόνο θεραπευτικές ιδιοότητες, όπως διά δοίμε παρακάτω. Κατά την διάρκεια μιας τρομερής καταιγίδος, κάποιος εργάτης, ένό περνούσε έξω από τον Ζωολογικό Κήπο τών Παρισίων, χτυπήθηκε έξαφνα από κεραυνό. Τη στιγμή της προσδοκίας αισιάνθηκε, καθώς δηγγειτο άργότερα ο ίδιος, μία δυνατή ροδία στο στομάχι κ' έπεσε αναίσθητος. "Άμέσως τον παρέλαβαν μερικοί διαβάτες και τον μετέφεραν στο σπίτι του. Κατά την εξέταση άπεδείχθη ότι δέν έφερε τον παραμικρό μώλωπα σ' όλο το σώμα του. "Όταν, έπειτα από λίγες μέρες, συνήλθε έντελώς, θυμήθηκε ότι τη στιγμή που προσεβλήθη από τον κεραυνό φορούσε παπουτσία, ένό όταν τον μετέφεραν στο σπίτι του ήταν έιπόλητος. "Έγραζαν τότε για τα παπουτσία του και τα βρήκαν στο μέρος της πτώσεως του κεραυνού, αλλά με τις σόλες έντελώς ξεκαρφωμένες, γιατί ο κεραυνός είχε λυώσει τις σιδερένιες πλόμες τους!... "Άλλη ιδιοτροπία του κεραυνού εινε να ξυρίσει σφόδρα τα μαλλιά και τα γένεια των θύματός του! "Αναφέρονται άμερτα παραδείγματα άνθρώπων, οι όποιοι την εγλύτωση φτηνά από τον κεραυνό, ακολουσαντες μόνο τα μαλλιά τους και τα γένεια τους! Μερικοί μάλλιστα συνέθη να χάσουν τις τρίχες και από άλλα μέρη του σώματος του, χωρίς να πάθουν τίποτε τα ρούχα του! "Η τρίχες που κείγονται από τον κεραυνό ξανακατρυώνουν συνήθως, αλλά σφορμα και άκανόνιστα. "Άλλοι πάι κεραυνούπληκτοι βρήκαν νεκρού, χωρίς κανένα κάψιμο ή μώλωπα. Είχαν και μόνο ή τρίχες από όλόκληρο το σώμα τους!...

"Άλλοτε πάι ο κεραυνός εξοικονομεί το θήμα του σε άπόστεισι πενήνια μέτρον, χωρίς να το φουνεί. Οι επάζοντες όμως ύστερα άπό μία τέτοια δοκιμασία, μένον άνάτηρο, ή περιεσσότερο, για όλη τους τη ζωή!

Τά πτώματα των κεραυνολήκτων άλλα μέν μένον άζαμτα και σκληρά και άλλα διατρυούν την προτέρα τους εικαμρία. "Επίσης πολλών κεραυνολήκτων τα ρούχα βρήθηκαν με τις ραφές ξηλωμένες και με τις κλωστές καμένες, γιατί από τις ραφές είχε περάσει το βελόνι όταν ραβόντουσαν τα ρούχα, κ' είχε αφήσει κάτι που να τραβά τον κεραυνό πάνω στο ύφασμα.

Σ' ένα Γαλλικό χωριό, μία μέρα που γινόταν πανηγύρι κ' ο χωρικοί ήταν συγκεντρωμένοι στην εκκλησία, έπεσε κατά το διάστημα της λειτουργίας κεραυνός επάνω στο ναό, κ' έφονωσε, έπλήγωσε κ' άποθώλαωσε έκαστο περίου άνδρες και γυναίκες!...

Πολλές φορές ο κεραυνός μοιάζει με μία φωτεινή μάλα, ή όποια κείλει και τρέχει άνάμεσα άτ' τα πόδια των ανθρώπων. Ο κεραυνός, όταν εμφανίζεται μ' αυτό τό σχήμα, εινε συνήθως άκίνδυνος, αλλά σε μερικές άλλες περιεσσεις αποδύνει όλέθριος. Στην αϊθουσα ένός Άγγλικού θεάτρου, κατά την διάρκεια της παραστάσεως, έπεσε ένας κεραυνός σε σχήμα τηλεόδου σφαιρας κ' έφόνωσε 6 θεατάς, έπλήγωσε δέ 60.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
Η ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΕΝΟΣ ΑΛΟΓΟΥ

Ο περιφωμος στρατηγός της Πολωνίας Κοσποδσο άπεφάσισε κάποτε να στείλ ως δώρο σε κάποιον φίλο του μερικές ιπποκάλες γρασί. Έκάλεσε λοιπόν τον ύπηρτό του και του έδωσε το άλογό του να τις μεταφέρει, έπειδή ή άπόστεισι ως το σπίτι του φίλου του ήταν άμερτα μεγάλη.

Όταν γύρισε ο ύπηρτης και τον ρώτησε ο κείριός του πώς τά πέσσε, αυτός άπάντησε :

— Άλλη φορία σας παρακαλώ να μου δίνετε, μαζί με το άλογό, και το πορτοφόλι σας...

— Γιατί : ρώτησε ο Κοσποδσο.

— Γιατί το άλογό σας, μόλις διακρίνη στο δρόμο κανένα φτωχό, κ' αν άκούω καλάτη, θα σταματήση και εινε άδύνατο να προχωρήση αν δέν ιδή με τά μάτια του ότι ο άναβάτης προσφέρει στο φτωχό μία έλεημοσύνη. Έπειδή λοιπόν κάθε τόσο σταματούσε κ' έξέλλων δέν είχα και πολλά χροήματα μαζί μου, έκανα τάχα πώς έβιαζα κάτι στο χέρι του φτωχού και μονάχα μ' αυτό το τέχνασμα το άνάγκα να προχωρή.

Ο Κοσποδσο, μόλις άκουσε την λεπρότητα του ύπηρτου του, έβαλε τα γέλια και του εξήγησε ότι το άλογό του το είχε μάθει έτσι ο ίδιος, γιατί το σταματούσε πάντα κ' έδινε έλεημοσύνη στους φτωχούς.

ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΙ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ο λόρδος Χ. είχε παντρευτή μία γυναίκα άξιαγάτηη, ή όποια όμως του πέθανε πολύ γρήγορα. Μετά το θάνατο της ο λόρδος παντρεύθηκε πάλι, αλλά ή δεύτερη γυναίκα του είχε όλα τά ελαττώματα του κόσμου. Μία μέρα κάποιος φίλος του πήγε σπίτι του να τον έπισκεφθή και τον ρώτησε πού εινε ή σύζυγός του. — Η γυναίκα μου, άπάντησε ο λόρδος, βρισκεται στον Παράδεισο. "Αν θέλετε όμως την κυρία Χ., εινε στο σαλόνι...

